

Στον γέρον μου πατέρα

Πριν να χαράξει η αυγή
τζιαι με το πρώτον της πουλλίν,
πρωίν πριχού ο νήλιος θκει,
ξυπνάς, γέρο πατέρα-
τρέσι'εις να σάσεις τα χτηνά
να τα γαλέψεις υστερνά,
να κόψεις πάεις τον φαρράν
πριν κόμα φεξ' η μέρα.

Απού το χάραμαν του φου
ττε ως το θούττημαν του ηλιού
βρίσκεσ' αππέξω του χωρκού·
φίσε λλία στην πάνταν.
Πότε να κόψεις τα κραμπιά,
τα κουνουπίθκια· τα κουτσιά-
να πουληθούν ως πον γλωρά-
εν τζιαι διάς αμάνταν.

Οι μεσπιλιές να τσαπιστούν,
να ποτιστούν, να κοπριστούν,
τζι' οι λεμονιές να κλαεφτούν
ούλλ· εδ δική σου έννοια.
Μα τζι' οι πομηλορκές να πιούν
τζιαι οι λουθκιές να θκειαφιστούν,
τζι' οι πουρνελιές ν' αμματιστούν
απού τα δκυό σου σιέρκα.

Ί Εσιεις τζιαι πόψε το ττοπισιού
ττε ως τζιαι κα στην Πουρουκκούν
σκεδόν ως το 'φκα της νυχτούς
μεσ' του σι'ονιά τ' αγιάζιν·
πότισμαν θέλ' ο Καλαϊτζής,
εδίψασεν τζιαι ο Κκουρής
τζιαι το περβόλιν τ' Αντρεή·
θαμμάζω πως τα φτάννεις.

Μ' έναν προσφάιν φτωσ'ικόν
εν έννοιωσες τον νεπαμόν
ούτε στιγμήν, ούτε λεπτόν,
μέσ' της ζωής τον γύρον.
μα 'βαλες στην καρκιάν θαθκιά
τούτα τα λόγια τα σοφά
που 'πεν που γρόνια πριν πολλά
Σεπτίμιος ο Σεθήρος,

Σαν είπεν στα λατινικά:
ας δουλέφκουμεν σωστά
γεναιτζιες, άντρες τζιαι παιδικιά
μιτσ'ιοί, μιάλοι ώσπου ζιούμεν-
να παρ' αξίαν η ζωή
να φέρουμεν την προκοπήν
τζιαι την χαράν πα στούν· τηγ γην
πριχού ν' αφανιστούμεν.